



Arrest

nr. 80 375 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2010 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 7 juni 2011 bij arrestnr. 62 777 de afstand van het geding vaststelt.

Op 28 juni 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend.

Op 7 november 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing wordt dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten I.M. (...)
geboren te N.A. (...)
op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.11.2011*

*Overwegende dat betrokkene op 31.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende, door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 14.03.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas: betrokkene op 20.04.2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) beroep aantekende tegen deze beslissing; deze asielaanvraag op 09.06.2011 door de RVV werd afgesloten met een arrest 'afstand van het geding', betrokkene op 07.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een convocatie van de politie voorlegt waarin vermeld wordt dat betrokkene zich op 26.09.2011 moet aanbieden: indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden, documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.*

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 71/5 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 71/5, 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verweerder stelt in zijn beslissing dat het feit dat betrokkene een convocatie van de politie voorlegt moeilijk kan worden aangenomen om een eerste ongeloofwaardig asielrelaas geloofwaardig te weerhouden.

Terwijl dit een beoordelingsbevoegdheid is die het CGVS dient te hanteren. Dat immers wel degelijk een relaas als ongeloofwaardig kan afgewezen worden maar dat de ongeloofwaardigheid kan hersteld worden door het voorleggen van originele bewijskrachtige documenten.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Zodat artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Terwijl dit aanleiding heeft tot een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zodat artikel 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is. Dat dergelijke motiveringen uiteraard niet afdoende zijn.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende en correcte wijze is gebeurd."

2.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd werd:

"(...)"

Artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"(...)"

Uit het administratieve dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen d.d. 14 maart 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde aan verzoeker en oordeelde als volgt:

" (...) U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van een schietincident bij een controlepost waarbij u betrokken was. Gezien de vaststelling dat u geen enkel document ter staving van uw vervolgingsproblemen neerlegt steunt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig op uw verklaringen. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Zo werden in uw vervolgingsrelaas enkele tegenstrijdigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze ondermijnen. (...)

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw rijbewijs wat gezien de aanleiding van uw problemen een belangrijke relevantie heeft. (...) Dit kan de tegenstrijdigheid, zoals reeds voordien werd gesteld, niet opheffen daar het verslag u in het Russisch werd voorgelezen en u er zich akkoord mee verklaarde. (...)

Tenslotte kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. (...)

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (...) "

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen blijkt dat er verschillende punten van tegenstrijdigheden werden vastgesteld. Het kan dan ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd dat het louter bijbrengen van een convocatie, het als ongeloofwaardig beschouwde asielrelaas, geenszins geloofwaardig maakt.

De verwerende partij heeft de eer te stellen dat zij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze overschreden heeft door te oordelen dat door verzoeker derhalve geen gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet." (cfr. RvV nr. 14.417, 13 augustus 2007)

Waar verzoeker een schending inroept van artikel 71/5 van de vreemdelingenwet,' heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat artikel 71 het volgende bepaalt:

"(...) "

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat artikel 71/5 van de vreemdelingenwet niet bestaat en dat zelfs indien verzoeker artikel 71 van de vreemdelingenwet in het algemeen zou bedoelen, de vrijheidsberovende maatregel niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort, doch wel tot de raadkamer van de correctionele rechtbank. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

De bestreden beslissing is wel degelijk ingegaan op het document die verzoeker voorlegde bij zijn tweede asielaanvraag, doch dit werd niet weerhouden als nieuwe elementen.

Door te stellen dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees van verzoeker, maakt hij niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker aangehaalde motieven grondig bestudeerd werden, doch niet weerhouden werden als nieuwe elementen. De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 7 november 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt aan te voeren, omvat het begrip *“nieuw gegeven”* niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoeker wijst op de door hem ingediende (originele) convocatie van de politie, die aangeeft dat hij zich op 26 september 2011 moet aanbieden. De bestreden beslissing betwist niet dat de convocatie van de politie nieuw is in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd en dateert van na de laatste fase van de procedure dat hij het kon aanbrengen. Ook de authenticiteit van het document wordt niet betwist. Doch door te stellen in de bestreden beslissing dat *“indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden, documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is;”* weigert verweerder impliciet maar zeker de nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen omdat het nieuwe stuk de geloofwaardigheid van de eerste asielaanvraag niet kan herstellen en bijgevolg de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kan gronden.

Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangebracht en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput. Door er vanuit te gaan dat de staatssecretaris of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het voorgelegde nieuwe stuk niet genoegzaam de geloofwaardigheid van de eerste asielrelaas kan herstellen, wordt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Verweerder heeft zich voor deze beoordeling niet beperkt tot een *prima facie* onderzoek van de bewijskracht van het neergelegde stuk doch is overgegaan tot een doorgedreven inhoudelijk onderzoek. Dit blijkt ook uit het verweer dat verweerder voert in zijn nota met opmerkingen. Verweerder onderzoekt *in casu* of het nieuwe stuk de verschillende ongeloofwaardigheden die naar voor kwamen bij het onderzoek van de eerste asielaanvraag en vastgesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kunnen worden opgeheven.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond, zodat het middel in die mate gegrond is.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN